

Слава Богу, Иоанъ Асѣнь не бѣше още въ Търновъ. Все още Борилъ заповѣдваше въ тая страна. Отде тая дързость?

Той застана до работната си маса. Блюстителтъ се изправи край вратата. Безъ да чака покана, Мария седна на мендера съ мечешката кожа. Погледна единъ два пѣти къмъ куманина. Следъ това внезапно каза:

— Трѣбватъ ми пари.

Борилъ трепна. Направи знакъ на блюстителя да излѣзе и да стои вънъ до вратата.

— Не ти ли се даватъ достатъчно? Какво ти липсва?

— Не. Не ми сѣ достатъчни нѣколкото аспри, които получавамъ за свѣщи и милостиня. Трѣбватъ ми повече, много повече.

— За вѣното ти ли? Поръчано е всичко да ти се приготви.

— Видѣхъ. Това сѣ дрипи, които и последната търновска властелска дѣщеря не би приела за своя домъ. Първо, искамъ да ми се върне изумруда на баща ми. (Мария се боеше, че при едно бѣгство, Борилъ може да отнесе съ себе си най-скѣпото нѣщо, което тя притежаваше на свѣта). И второ, нуждни сѣ ми пари. Много.

— Напримѣръ?

— Две хиляди перпери.

Борилъ се озѣби.

— Какво?

— Две хиляди перпери.

Той се изсмѣ. Високо. Като безуменъ. Всичкиятъ ядъ, всичката безпомощна злоба, която го мѣчеше презъ последнитѣ дни, се излѣ въ този страшенъ, непреодолимъ смѣхъ. Боязньта, непрестанната вътрешна тревога, подозрението къмъ всички, мжката отъ унижението, което го очакваше: да дири закрила отъ папата, отъ тоя противъ когото бѣ повелъ своето непокорство къмъ Калояна... Сега той трѣбваше да изличи цѣлото си минало, единичкото си оправдание: защитата на православието. И да поеме ржка за помощъ отъ най-заклетитѣ си врагове: умразнитѣ татински пришелци. Това бѣ поражението. Унищожението